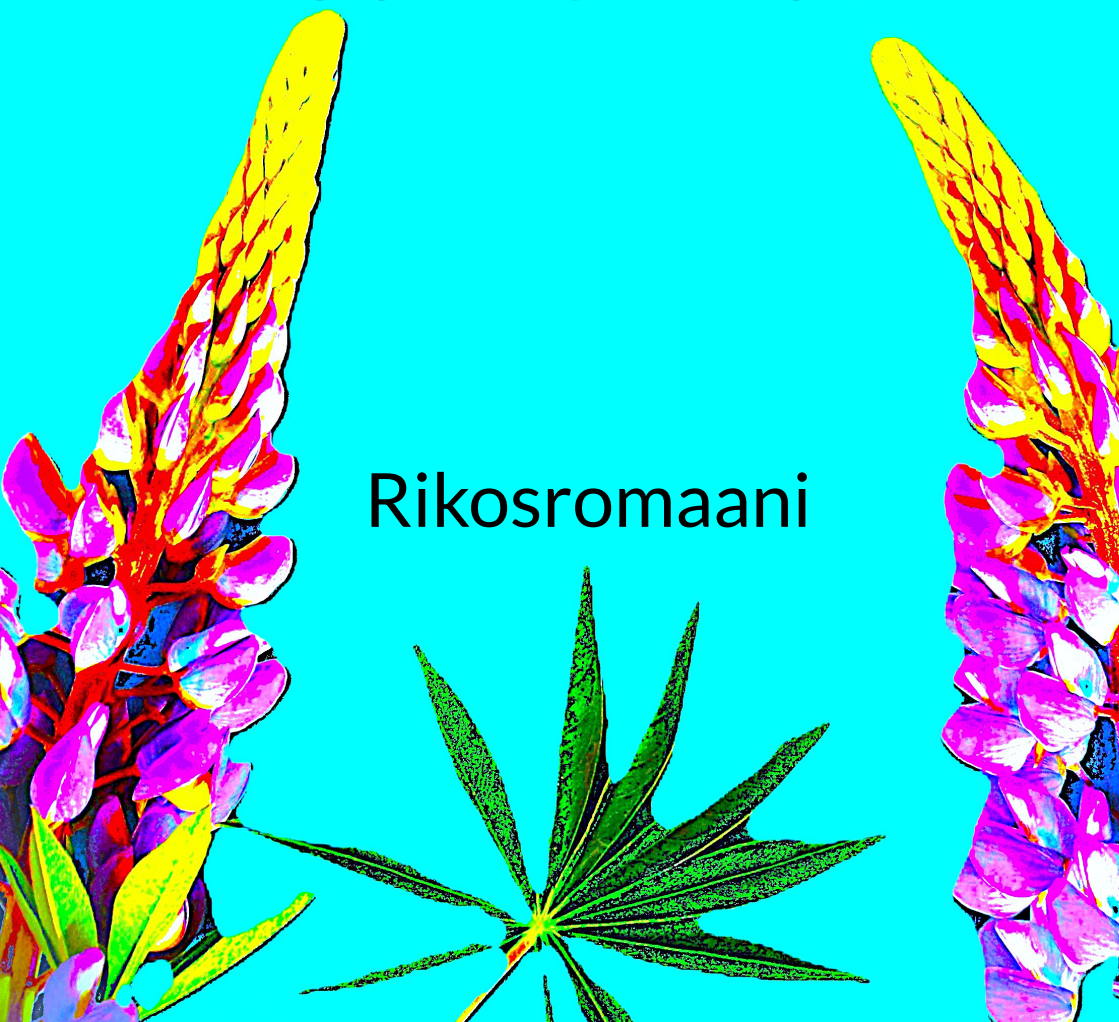

Vesa Lintinen

Puhu minulle California!

Rikosromaani

Puhu minulle California!

VESA LINTINEN

PUHU
MINULLE
CALIFORNIA!

RIKOSROMAANI

Aiemmin ilmestynyt:
Kylmän sodan poika. v.2023
Kätkö Rikosromaani. v.2024

© 2025 Vesa Lintinen
Taitto: Books on Demand
Oikoluku: Pekka Järvinen
Kansi: *Turquoise colour and forbidden flowers* / VeeÄL
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9811-9

1.

Yllätysvierailu

HELSINKI 2025

Yksityisetsivä Aapro Kaurun toimisto

– Jos sallit Aapro, niin menisimme heti asiaan, aloitti toimistooni yllätysvierailulle tullut metsänhoitaja Aarni Kallio.

– Sopii, vastasin. – Haluan heti kuulla mikä sai teidät tulemaan sieltä Kilpelästä tänne Helsinkiin?

En tietenkään vanhempana teititellyt viisikymppistä Aarnia, vaan sanoin *teidät*, koska hänen kanssaan oli myös toinen henkilö. Nainen, jonka arvelin olevan hieman Aarnia nuorempi, ja joka oli tyylikkäästi pukeutunut ja kaunis. Kaksi viimeistä havaintoani eivät olleet arveluja, vaan hän todellakin oli sitä.

Ohjasin heidät kohteliaasti peremmälle toimistooni ja odotin mielenkiinnolla mitä pian saisin kuulla. Aarni Kallion kanssa oli aina mukava keskustella monestakin syystä. Hän oli henkilönä itse terveyden perikuva, ulkoilmaihminen kun oli. Metsänhoitajan perusrehellinen olemus paistoi läpi hänen kaikessa liikehinnässään ja mielestäni hän olisi täysi kymppi esiintymään vaikkapa Suomen sahateollisuuden mainoksissa Propsi-Miehenä.

Sama rehellisyys ja rentous kuului läpi hänen puheessaan. Jokaista sanaa siivitti elämänmyönteinen sävel, joka ikään kuin soi hänen puheessaan. Häntä kuunnellessani mietinkin aina, että siinäpä olisi mitä parhain radioääni. Peremmälle päästyään Aarni aloitti:

– Ja sopii, että keskustelemme englanniksi?

– Sekin sopii, vastasin englanniksi.

Nainen katsoi minua silmiin, ojensi kätensä ja esitteli itsensä:

– Olen Julia, Julia Astern.

Käsi oli siro ja ote lämmin. Tunsin punastuvani ja hyväksyväni minkä tahansa pyynnön hän minulle esittäisi. No, ei nyt sentään, kuunnellaan nyt ensin, mitä he olivat minulta tulleet pyytämään. Sillä jostain pyynnöstä oli varmaankin kyse, kuten kaikilla niillä, jotka yksityisetsivän pakeille tulevat.

– Aapro Kauru, vastasin ja ohjasin heidät istumaan työpöytäni edessä olevalle nahkasohvalle ja itse menin työpöytäni taakse ja luovutin odottavalla ilmeelläni puheenvuoron jommallekummalle heistä.

– Niin, Aarni totesi epäröiden, – te varmaan muistatte toisenne...?

– Toki muistan, vastasin Julialle ystävällisesti hymyillen, – tosin me kätelimme vain pikaisesti, silloin kun poistuimme Kilpelästä...

– Siitä on nyt noin vuosi aikaa, Julia laskeskeli.

– Niin on, sanoin ja jatkoin Aarnille, – ja jos jotain silloin ihmettelin, niin sitä, miksei vaimosi Linda tullut minua hyvästelemään?

Olin vähällä vielä jatkaa, että olisin oikein mielelläni hieman rutistanut Lindan kättä ”kiitokseksi” kaikesta siitä paskasta mitä hän oli selkäni takana puuhannut.

Aarni otti asian esille, kuin olisi lukenut ajatukseni:

– Ymmärrän hyvin, että olisit halunnut kiittää Lindaa oikein kädestä pitäen siitä, mitä hän kartanolla ja Kilpelässä sinun tietämättäsi puuhasi, mutta palataan häneen hieman myöhemmin, Aarni totesi viileästi.

Nyökkäsin hyväksyvästi ja jatkoin Julialle:

– Pyydän anteeksi, mutta sukunimesi – Astern, ei jäänyt silloin mieleeni...

– Mitä pienistä, Julia naurahti vapautuneesti. – Aarni on kertonut minulle kaiken sen mitä sinulle tapahtui Kilpelässä, joten ymmärrän oikein hyvin, jos ajatuksesi olivat vain pikaisessa poislähdössä.

– Mutta se kaikki on nyt takanapäin, joten antaa sen olla, totesin rauhallisesti ja jäin odottamaan jatkoa, sillä Aarnin mielteliäätkä kasvot näyttivät aivan siltä kuin hän valmistelisi puheen pitämistä.

Olin oikeassa. Aarni korjasi hieman asentoaan ja aloitti:

– Kuten muistat, kartanon brittiläisen omistajasäätiön edustajan Carolinen irtisanottua sopimuksesi, sai Linda häneltä tehtäväkseen toimia kartanon määräaikaaisena johtajana...

– Muistan, keskeytin Aarnin, – joten ei millään pahalla, mutta voisitko hypätä koko sotkun ylitse ja kertoa mistä tässä teidän yllätysvierailussa on kyse?

– Olet oikeassa, Aarni totesi pahoitellen. – Joudun kuitenkin muutaman asian sinulle siitä ennen kertomaan...

– Ole hyvä.

– Linda ei tullut kätelemään sinua, koska hän oli lähtenyt pois.

– Oli lähtenyt pois? ihmettelin. – Vaikka Caroline oli nimittänyt hänet minun tilalleni kartanon johtajaksi?

– Kyllä, mutta muutaman päivän asiaa mietittyään, hän tarjosikin Lindalle töitä säätiön pääkonttorista.

– Muuttiko Linda Lontooseen?

– Kyllä. Linda todellakin muutti Lontooseen, Aarni totesi nyt aivan selkeää viileyttä äänessään, – ja lisäksi me erosimme.

– Olen pahoillani.

– Mitä turhia, Aarni sanoi ja tarttui Juliaa kevyesti kädestä.

Aha, vai niin, ajattelin ja kysyin: – Entä lapset? Siis sinun ja Lindan lapset, tarkensin, sillä enhän tiennyt oliko Julialla lapsia.

– Miisa ja Jonne muuttivat äitinsä mukana, Aarni totesi.

– Niinkö?

– Ja hyvä niin, Aarni jatkoi. – Lontoo pystyy tarjoamaan heille paljon enemmän menestymisen mahdollisuuksia kuin muuttotappiollinen Kilpelä.

Käänsin hämmästyneen katseeni Juliaan.

– Niin, minä tulin silloin Carolinen kanssa kartanolle, koska olin hänen sihteerinsä, ja Lindan hyväksyttyä Lontoon pestin, Caroline nimitti minut virkaatekeväksi johtajaksi...

– Ja jäit luokseni Suomeen, Aarni lisäsi Julian viereltä kauniisti hymyillen. Linda punastui hieman ja jatkoi silmiini katsoen.

– Niin jäin, ja rakastuin sekä Aarniin että Suomeen. Niin ja tietenkin myös Gazerlinin kartanoon. Ja vieläpä tässä järjestyksessä.

– Rakastuit kartanoon, vaikka toimenkuvasi oli sen myynti, Aarni naurahti.

– Jos muistat, niin myyntiä minä sinulle jo silloin povasin, sanoin Aarnille. – Olin aivan varma, että brittisäätiö haluaa myydä jo pelkästään Brexitin vuoksi kaukana Suomessa sijaitsevan kartanonsa.

– Niinhän sinä povasit, Aarni naurahti ja otti taskustaan valokuvan ja ojensi sen minulle, – mutta katsohan tuota.

Tunnistin heti kohdan, josta kuva oli otettu. Kuvassa oli kartanolle johdava tie, tarkemmin kohta, jossa oli sijainnut ruosteinen Gazerlinin kartanon kyltti. Nyt kyltti oli uusi ja siinä hohti kullatuin kirjaimin;

Hoivakartano Julia

– No jopas! hihkaisin ja jatkoin Julialle: – Onko sinusta tullut kartanon omistaja?

– Meistä on tullut, Julia korjasi ja katsoi Aarniin, joka jatkoi:
– Me ostimme, kuin kihlajaislahjaksi, itsellemme koko paikan. Vaihdoimme nimen ja muutimme sen vanhusten palvelutaloksi. Minä olen johtaja ja Julia vastaa vanhusten palveluista.

– Uusitte koko konseptin, sanoin ja laitoin merkille kuinka erilaisia he olivat. Aarnin puheessa sanat soivat kuin aina ennenkin, positiivista, eteenpäin vievää sointua, mutta Julian sanat putoilivat kuin kirkkaat kristallit, selkeinä, mutta myös määrätietoisien kovina. Kylmyyttä en niissä kuitenkaan aistinut. En ainakaan vielä.

– Uudisrakensimme kolmekymmentä erillistä huonetta, Julia totesi ylipästä.

– Onneksi olkoon, sanoin, – tuollaiselle palvelulle on tässä maassa kasvavaa tarvetta...

– Sitä todella toivomme, Aarni huokaisi. – Vaikka myimme metsät ja rantatontit, niin lisäksi jouduimme ottamaan myös velkaa.

– Ymmärrän, sanoin.

Aarnin huolestunutta ilmettä katsoessani ymmärsin velan olevan suuren. Julian luottamus tulevaisuuteen oli huomattavasti optimistisempi:

– Kaikki huoneet on jo varattu, vain yksi huone odottaa yhä asukasta, Julia totesi kuin olisi harpannut asiassa pitkälle eteenpäin.

Aarni vei harppauksen loppuun:

– Ja siksi me olemme nyt täällä.

Tartuin tähän ja kysyin hymynkare huulillani:

– Niinkö? Ajattelitteko tarjota minulle sitä – viimeistä huonetta?

– Ehei nyt sentään! Julia naurahti.

– Meillä olisi sinulle pieni toimeksianto, Aarni sanoi, ja johon Julia heti jatkoi: – Jonka toivomme sinun hyväksyvän.

– Vai niin, kuulostaa kiinnostavalta. Mitä haluatte minun tekevän?

– Haluamme että sinä noutaisit kartanollemme erään tärkeän asukkaan, Aarni sanoi ja antoi Julian taas jatkaa:

– Kyseessä on isäni.

– Niinkö...? keskeytin Julian ja täysin turhaan, sillä eihän tuossa mitään kummallista ollut. Siis – vielä.

– Ja isäsi on tietenkin tietoinen tästä teidän suunnitelmasta?

– Kyllä hän on, Julia sanoi. – Äidin kuoltua muutama vuosi sitten hän jäi yksin ja on nyt viimeinkin suostunut muuttamaan luoksemme.

Luovutin valokuvan takaisin Aarnille ja kysyin:

– Mutta..., mihin te tarvitsette minua?

– Tarvitsemme hänelle määrätietoisen ja kielitaitoisen noutajan, Julia sanoi ja antoi Aarnin taas jatkaa:

– Ja meille kummallekaan ei ajankohta nyt yksinkertaisesti sovi, Aarni sanoi ja laski kätensä kevyesti Julian kädelle, – sillä me valmistelemme ensikuun lopulla vietettäviä häitämme.

– Eikä minusta ole hänelle matkaseuraksi, Julia sanoi. – Isä-tytär-suhteemme on vähintäänkin, sanoisinko hieman – hankala.

– Vai niin, ihmettelin, – mutta haluatte asua saman katon alla...?

– Kartano on suuri, ja siksi uskon, että pystymme asumaan saman katon alla. Ja lisäksi hän on luvannut rahoittaa kartanon toimintaa, mutta yhdessä matkustaminen ei meille sovi...

Hämmästynyt ilmeeni kait kertoi sen, etten edelleenkaan aivan ymmärtänyt, joten Aarni katsoi parhaaksi hieman tarkentaa:

– Katsos kun, Julia on hyvin temperamenttinen ja mitä isäänsä tulee, niin hän on hieman erikoinen persoona...

– Vai niin, totesin taas, ja koska ilmeeni ei tiedosta muuttunut, vaan päinvastoin, käänsin hämmästykseni Juliaa kohti.

– Hän on menestynyt kirjailija, Julia kiirehti jatkamaan, – ja todellakin, hän on hieman erikoinen, kuten monet taiteilijat ovat...

– Mikä hänen nimensä on? kysyin ja valmistauduin tekemään ensimmäisen merkinnän edessäni olevaan lehtiöön.

– Willie B. Astern, Julia sanoi, – olet saattanut kuulla nimen...?

– Hän kirjoittaa romaaneja, Aarni lisäsi.

– *Willie B. Astern*, toistin ja samalla kirjoitin nimen ylös, – ehkä olen lukenut hänen romaanejaan. Taisivat olla rikosromaneja...?

– Hän kirjoittaa vain rikosromaneja, Julia lisäsi. – Ja olen aivan varma, että kartanomiljöö inspiroisi häntä.

– Mistä minun pitäisi noutaa hänet?

– Kaliforniasta, Los Angelesista, Aarni vastasi lyhyesti Julian tarkkaillessa ilmettäni.

2.

– Nouto Kaliforniasta..., totesin mietteläästi ja aloin puoliääneen mumisten käänneellä pöytäkalenterin sivuja. – Viikot tästä eteenpäin ovat... varattu, varattu, varattu... ehkä tuohon väliin saattaisi sopia...

Tosiasiassa kalenteri näytti tyhjää, mutta näin toimimalla vaikutin seikkaan, josta emme olleet vielä edes keskustelleet. Hilasin hintaa ylöspäin.

Lama oli iskenyt myös minun liiketoimintaan, ja olin, monen muun säästön ohella, joutunut vaihtamaan syvästi rakastamani konjakin halvempaan viskiin. Onneksi en ole koskaan polttanut pitkiä sikareja, vaan tupruttelen edelleen pikkusikareja. Tämä ei kuitenkaan ole pelkästään kustannusasia, vaan myös aika-asia. Pitkien sikareiden polttaminen vie liiaksi aikaa.

Ja kuten monesti aiemminkin, niin myös nyt, hyvän keissin tullessa eteeni pidin pärstäni peruslukemilla. Miksikö? Siksi, että Kalifornia kilahti kalloni sisällä kirkkaana kuin rekikello pakkasella. Kääntelin kalenterin sivuja ja odotin jommankumman reagoivan ja pian Julia tarttuikin syöttiini toteamalla:

– Ja mitä pyyntöön tulee, niin me tietenkin maksamme kaiken...

– Kuulostaa kiinnostavalta, mutta en edelleenkään täysin ymmärrä, mihin te tarvitsette minua? Tarkoitan, miksei hän matkusta yksin?

– On parempi, että kerrot Aaprolle aivan kaiken, Aarni sanoi Julialle, joka nyökkäsi ja aloitti:

– Isäni on 75-vuotias ja erikoisen luonteen lisäksi hänellä on myös ongelmana alkoholi... ja on hänellä muutama muukin ongelma...

– Tästä syystä, Aarni sanoi, – olisi hyvä, jos joku olisi saattajana, vaikkei hän sillein varsinaista *saattajaa* tarvitsekaan...

– Lisäksi, Julia jatkoi, – on pakko todeta, että hän saattaa olla hankala matkaseuralainen. Tarkoitan lähtöselvitystä, passintarkastusta ja niin edelleen. Hän yksinkertaisesti vihaa virkailijoita ja ylipäättään kaiken tasoista auktoriteettia. Kaikki vähänkin siihen viittaava on sama kuin työntäisi äksyn härän silmille punaista kangasta, jos ymmärrät mitä tarkoitan?

– Ymmärrän, totesin hiljaa, vaikken täysin ymmärtänytkään.

Julia aisti ilmeeni oikein ja lisäsi:

– Tai ehkä ymmärrät vasta sitten jos, tai kun, olet tavannut hänet...

Silmäilin taas kalenteria ja mietin asiaa. Julia ja Aarni antoivat minun pohtia rauhassa ja hyvä niin.

Piirsin lehtiöön muutamat ympyrät *Willie B. Astern* nimen ympärille ja ajattelin, että onpa oudolta kuulostava keissi. Mutta toisaalta, ne oudot ovat juuri sellaisia, joista pidin.

Olen perin juurin kyllästynyt huonosti tuottaviin käyttäyskeikkoihin, jotka yleensä sijoittuivat yöaikaan ja viikonloppuihin. Nyt oli tarjolla jotain aivan muuta. Oli tarjolla hankalan ukon nouto kaukaa Kaliforniasta.

Kalifornia, toistin hitaasti mielessäni ja katsoin ulos, jossa maaliskuinen räntäsade läpsi räystäääseen ja kasteli Karhupuiston puita, ja minun oli aivan pakko olla rehellinen itselleni, ja kellepäs muulle, ja myöntää, että aurinkoinen Kalifornian keikka kuulosti aivan hemmetin houkuttelevalta...

– No, joo... totesin venyttäen, – miksen minä voisi...

– Sinä siis suostut!? Julia miltei hihkaisi.

– Niin minä en sanonut, vastasin suoraan. – Mutta... jospa hieman kertaisimme. Mitä tarkalleen tarkoittatte avustamisella?

– Olet hänelle tukena koko matkan ajan, Aarni sanoi. – Avustat lentoli-
puissa ja niin edelleen...

– Ja varmistat, että hän on lentokunnossa ja mukaan tulee lääkkeet, Julia sanoi.

– Eikö tuollainen kunnon ja lääkkeiden tarkkailu olisi parempi antaa jonkun ammattihoitajan, tai muun sellaisen vastuulle?

– Isä ei ole sairas, Julia sanoi. – Kuten jo kerroin, hän on vain erikoinen, ailahtelevainen.

– Joinain päivinä kaikki sopii ja toisena ei mikään, niinkö? kysyin.

– Just niin, Aarni sanoi ja lisäsi, – ja *hoitaja* jo sanana on myrkyä!

– Ja vain siitä syystä, Julia jatkoi, – että hän on läpikäynyt useita vieroituksia, ja jos hän saa tietää, että joku hoitaja tulee matkakaveriksi, niin silloin peli on menetetty.

– Mutta jos ammattitaitoinen yksityisetsivä matkustaa hänen mukanaan, niin sen hän hyväksyy muutta mutkitta, Aarni täsmensi.

– Matkustaisin siis Los Angelesiin ja noutaisin isäsi ennalta sovitusti tänne Suomeen? Siinä koko juttu? Niinkö?

– Siinä koko juttu, Julia toisti. – Tosin edellä mainittujen seikkojen vuoksi matkaan saattaa tulla pieniä mutkia, mutta olen varma, että kieli-taitoisena ja määrätietoisena miehenä sinä selviät niistä ja tuot hänet tänne turvallisesti.

– Hän siis asuu Los Angelesissa, kysyin kynä taas valmiina. – Kertokaa tarkemmin missä siellä?

– Tässä on hänen osoitteensa, Julia sanoi ja kaivoi kännykän nahkasuo-juksesta esille paperin ja ojensi sen minulle. Luin sen.

– *Marinelife*... mutta... tämähän on motelli?! ihmettelin.

– Tällä hetkellä hän kirjoittaa siinä motellissa, Aarni vastasi.

– Isä omistaa Bel Airissa ison omakotitalon, Julia sanoi, – mutta kirjoit-taessaan hän menee aina jonnekin muualle kirjoittamaan.

– Vai niin, totesin paperia pyöritellen. – Hän siis kirjoittaa jotain romaa-nia juuri nyt, mutta... miten kirjoittaminen sopii noutoon...?

– Hän kertoi kirjoittavansa vain muutamia lyhyitä rikosnovelleja, joilla hän, omien sanojensa mukaan, kirjoittaa itsensä irti kaikesta menneestä, jonka jälkeen hän on valmis muuttamaan luoksemme.

– Mutta..., aloitin epäroiden, – jos matkustan sinne ja hänellä on kirjoin-tustyö vielä pahasti kesken, niin mitä minä silloin teen...?

– Silloin sinä vain odotat, Julia vastasi lyhyesti.

Mielestäni aivan liian lyhyesti ja siksi Julia lisäsikin heti:

– Hän on kirjoittanut jo jonkin aikaa ja lupasi, että novellit valmistuvat ennen häitämme, joten ne alkavat olla jo lähes valmiita...

– Ja jos eivät ole, Aarni jatkoi käsiään levitellen, – niin sitten vaan odotat. Pidät lomaa, matkustelet ja nautit upeista maisemista!

– Otat sillein iisisti! Julia lisäsi naurahtaen. – Tietenkin me maksamme kaiken.

Nyökkäsin, mutta en sanonut mitään, vaikka näin, että sitä minulta ko-vasti odotettiin.

Tällainen, hieman hätäinen ja kahdesta suunnasta tuleva käännytystyö, saa varovaiseksi. Aistin asiassa ”miinan” vaaran ja siksi kaikki kuulemani pisti miettimään. Toisaalta, tiesin Aarnin rehelliseksi ja tolkun mieheksi, ja täysin selväjärkiseltä tuo Juliakin vaikutti.

Katsoin käsi kädessä istuvaa kaksikkoa mietteissäni ja näin heissä syvästi toisiinsa rakastuneen parin, kuin Shakespearen Romeon ja Julian. Mites

heille kävikään. Muistaakseni huonosti. Mutta entä tämä rakastunut pari tässä edessäni. Voisinko tai edes haluaisinko auttaa heitä.

Kertoivatko he minulle nyt aivan kaiken, vai olisiko jotain, jota he salaavat, mietin katsoessani heitä. Vilkaisin pikaisesti myös ulos. Röntäsade palautti ajatukset Kaliforniaan.

- Miten on? Aarnin kysymys keskeytti mietteeni.
- Miksen voisi, pohdin puoliääneen, – Kalifornia houkuttelee...
- Sinä siis... suostut? Julia kysyi varovaisesti.
- Kyllä, vastasin selkeästi. – Mutta yksi asia ennen sitä.
- Kerro?
- Oletan, että sinä olet yhä USA:n kansalainen?
- Niin olen, Julia vastasi. – Onko se jotenkin ongelma?
- Ei ole, päinvastoin. Laadin asiasta virallisen tarjouksen, jonka lähetän teille jo tänään, ja jos te hyväksytte sen, niin sitten allekirjoitamme varsinaisen toimeksiannon, ja vasta sitten alan valmistautua matkaan.
- Voi kiitos Aapro! Julia hihkaisi ja nousi halaamaan minua.
- Noo... palataan asiaan, kun saan tarjouksen tehtyä, totesin hieman toppuutellen Julian innostusta, vaikka kieltämättä, halaus hyvältä tuntuikin.
- Jos sopii, niin lähetä se meille pikaisesti, Julia pyysi kohteliaasti.
- Tapani on toimia sutjakkaasti, naurahdin.
- Erinomaista, Aarni totesi ja nousi ylös. – Me jatkamme matkaamme ja kiitos sinulle siitä, että suostuit auttamaan meitä.
- Kiitos myös isäni puolesta, Julia lisäsi ja halasi taas.
- Hänestä ja kirjoittamisesta haluaisin vielä kysyä...
- Ole hyvä.
- Olisiko järkevämpää odottaa niiden rikosnovellien valmistumista ennen kuin matkustan noutamaan häntä?
- Sinun saapumisesi painostaa häntä joko kokonaan keskeyttämään kirjoittamisen tai kiirehtimään sitä, joten minusta on järkevää, että menet sinne jo noin kahden viikon kuluttua, Julia sanoi.
- Keskeyttämisellä Julia tarkoittaa sitä, että hän voisi hyvin jatkaa novellien loppuun kirjoittamista meidän luonamme, Aarni lisäsi.
- Ok. Tähdätään tuonne huhtikuun puoliväliin, vastasin ja kääntelin pöytäkalenterinsivuja.
- Se sopii meille mainiosti, Aarni sanoi.

– Mutta, ja tämä on pakko todeta, Julia jatkoi vakavoituen, – kun on taiteilijasta kysymys, niin olisi hyvä, jos voisit varautua pieniin viivytyksiin...

– Viivytyksiin, mutkiin ja jopa yllättäviin ylämäkiin olen saanut tässä työssä tottua, vähättelin varoitusta ja ruksasin teatraalisin elkein kalenteriin selkeän USA merkinnän.

– Hyvä niin, ja uskon että kaikki menee oikein hienosti, Julia totesi lopuksi.

*

Kaksikon poistuttua jäin pohtimaan heidän yllätysvierailuaan.

Katselin lehtiölle kirjoittamaani kirjailija Willie B. Asternin nimeä ja mietin Kaliforniaa ja aurinkoa ja myös Marinelife motellia ja samalla silmäilin kalenteria. Mietin myös Julia Asternia.

Aika paljon he onnistuivat lyhyellä vierailullaan jättämään minulle miettävää, ajattelin summatessani äskeistä tapahtumaa.

Palasin ajatuksissani hetkeksi myös Kilpelän kylässä sijaitsevalle Gazzerlinin kartanolle. Paikkaan, josta he olivat luokseni saapuneet. Kun, noin vuosi sitten, hyvästelin Aarni Kallion poistuessani kartanolta, olin ollut enemmän kuin hämmästynyt, kun hänen vierellään ei ollutkaan hänen vaimonsa Linda, vaan minulle täysin vieras nainen. Nyt tunsin tuon naisen, Julia Asternin, ja tiedän syyn Lindan silloiselle poissaololle.

Hän oli eronnut Aarnista ja muuttanut lapset mukanaan Lontooseen. Tämä selvä, eikä kuulu mitenkään minulle. Piste.

Toinen, ja se tärkeämpi, seikka juuri päättyneessä yllätysvierailussa oli tietenkin se, että sain heiltä toimeksiannon. Kuinka rahakas se tulisi olemaan, sitä ryhtyisin seuraavaksi pohtimaan. Vanhana kettuna olin heti nähnyt, kuinka innokkaasti Julia halusi kirjailijaisänsä Suomeen. Ja innokkuus on aina helppoa muuttaa kahiseviksi euroiksi.

Avasin pc:n ja klikkasin esille etsivätoimeni tarjouspohjan. Ja koska Julia Astern oli USA:n kansalainen, valitsin pohjista englanninkielisen version. Lopullisen toimeksiannon kirjoittaisin myös englanninkielisenä – *assignmenttinä*.

Hetken mietittyäni pienensin tarjouspohjan näytön alareunaan ja Googlasin tietoja kirjailijasta. Ja löytyihän niitä!

Kirjailija Willie B. Astern.

Syntynyt 6. 7. 1949 Nevadassa syrjäisessä Caronas Cityssä. Asuu nykyisin Los Angelesissa Californiassa.

Naimisissa kerran. Vaimo Bella Astern kuollut 2022. Tytär Julia Astern, elossa. Kirjailijan teoksia ovat...

Teosluettelo ei kiinnostanut, joten sivuutin sen ja jatkoin lukemista.

Kirjailija tunnetaan myös ristiriitaisena ja sanavalmiina... alkoholisti... useita vieroituksia läpikäynyt... entinen hippi, jolla myös epäillään olleen 1970 ja 1980 luvuilla yhteyksiä Los Angelesin pahamaineeseen alamaailmaan... nykyisin tunnettu Californiaan sijoittuvista rikosromaaneistaan...

Tekstin reunassa oli pieni kuva. Klikkasin sen suuremmaksi.

Kuva oli otettu 1970-luvulla jonkin kalifornialaisen sodanvastaisen tai alkuperäiskansojen oikeuksia puolustavan kansalaisliikkeen mielenosoituksessa.

Kuvassa oli kauhtuneeseen maihinnousutakkiin pukeutunut ahavoitunut mies. Parrakas ja pitkähiuksinen mies oli kuin suoraan norjalaiselta kalastusalukselta. Mies pui nyrkkiä järjestyspoliisin kasvojen edessä. Nyrkki näytti suurelta ja sormia koristi muutama kookas turkoosikivinen hopeasormus.

Tunnistin sormukset Amerikan alkuperäiskansan valmistamiksi Sterling-hopeisiksi intiaanisormuksiksi.

Ilmeestä päätellen tuo ukko ei hetkeäkään epäröisi vetää edessään seisovaa virkavallan edustajaa turpiin, ajattelin päättäni pudistaen. Jos kuvia on otettu kaksi perättäistä, niin ehkä hän seuraavassa kuvassa niin jo tekikin...

Kännykkäni heräsi kilahtelemaan. *Aarni Kallio* hehkui näytössä.

– Hei Aarni, vastasin, – jäikö jotain sanomatta...

– Julia meni kauppaan ja ajattelin soittaa ja sanoa vielä selkeästi suomeksi, että ole varovainen sen Julian isän kanssa.

– Toki olen. Tuon ymmärsin jo Julian puheesta.

– Julia oli liian helläsanainen kuvaillessaan isäänsä. Olen tavannut sen ukon yhden ainoan kerran ja voin sanoa, että suomenkielinen sana kylähullu, kuvaa paremmin häntä kuin äkkipikainen, jota sanaa Julia käytti. Joka sekin pitää kyllä paikkansa.

– Kiitos tiedosta. Uskon pärjääväni myös kylähullun kanssa, olen niihinkin saanut tutustua, naurahdin. Aarnia ei naurattanut:

– Olenpahan varoittanut...

– Tietysti olen varovainen, keskeytin, – mutta vain silloin, kun siitä ei ole haittaa. Jos koko ajan varoo, niin elämä on helvetin yksitoikkoista.

Aarni jatkoi huonoon huumoriini takertumatta:

– Palataan asiaan, kun saamme sen tarjouksesi. Tuolta Julia jo tuleeekin, täytyy lopettaa...

– Asia selkeä. Ja kiitos kun soitit, sanoin ja suljin puhelimen.

– Mihinkähän sotkuun minä taas kerran lupauduin, tuhaudin itsekseni. Aarni ei aivan pienistä syistä ketään varoittele ja siksi suhtaudun hänen soittoonsa vakavasti. Toisaalta, täysin selvät, mukavat keissit ovat perhanan tylsiä. Sotkuiset ja yllätyksiä sisältävät ovat mielenkiintoisia, ajattelin kaivaessani pöytälaatikosta esille sikarilaatikon.

– Ja mitä tätä enää miettimään, luvattu mikä luvattu.

Nojasin työtuolissani taaksepäin ja sytytin pikkusikarin. Katseeni osui kuin sattumalta toimiston vasenta seinää reunustavaan mappihyllyyn.

Hyllyssä oli siistissä järjestyksessä kaikki tekemäni toimeksiannot. Kansioita oli vuosien saatossa kertynyt melkoisesti, osa ohuita, vain joitain kymmeniä A4:a sisältäviä, mutta oli rivissä muutama paksukin.

Paksuimmassa, vaaleansinisessä kansiossa luki; *Kylmän sodan poika*, ja viereisen, vain hieman ohuemman, tummanpunaisen kansion olin nimenmenny lyhyesti; *Kätkö*. Kansio sisälsi juuri sen Kilpelän kylässä sijaitsevan Gazerlinin kartanon paskakeissin.

Nuo kaksi kansiota olivat eniten työtä vaatineita ja siksi huomattavasti paksumpia kuin muut.

Nousin ylös ja kaivoin kaapista esille tyhjän kansion. Valitsin punertavan keltaisen. Mielestäni aurinkoinen väri sopi Kalifornian kansioksi, ja aurinkoiselta oli myös Julia vaikuttanut. Palasin työpöytäni taakse ja kirjoitin kansion selkäosaan; *Julia*.

Kuinka paksu *Julia*-kansioista tulisi, sen yksin luoja tietää ja aika näyttää, ajattelin ja aloin sikaria poltellen arvioida tehtävää.

– Lento Los Angelesiin, ukon nouto motellilta, paluulento ja luovutus Helsingissä odottaville Julialle ja Aarnille.

Siinä lyhyesti koko keissi, simple as that! totesin ja nousin ylös ja menin baarikaapille. Kaadoin lasiin aimo annoksen ja palasin työpöytäni ääreen ja pohdin, polttelin ja maistelin ajatuksiani selkeyttävää 12-vuotista skotlantti-

Puhu minulle California!

Virkistävästi erilainen rikosromaani.

Yksityisetsivä Aapro Kauru saa Suomessa asuvalta amerikkalaiselta naiselta toimeksiannon noutaa kirjailijaisänsä Los Angelesista Suomeen.

Helppo keissi, Aapro ajatteli. Lento Los Angelesiin, kirjailijan nouto sovitusta paikasta ja lento takaisin. Mutta, kuten me dekkareiden ystävät hyvin tiedämme, helppoja keissejä ei ole olemassakaan.

Californiassa matkan teemaksi vaihtuikin, Aapron sanoin; *Murhaa ja matkailua.*

Antoisaa dekkarimatkaa aurinkoiseen Californiaan tarjoaa; **Puhu minulle California!**

Kansi: Kielletyt kukat.

